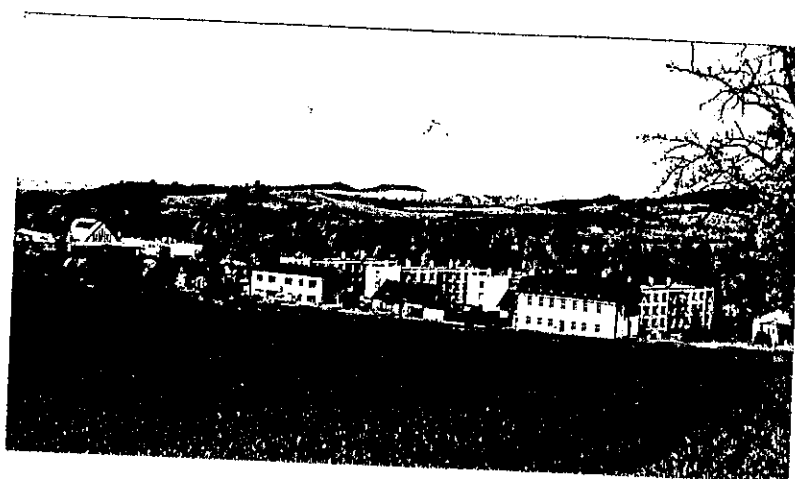

Shledání rodáků z Hrobčic dne 17. 3. 2001

Vážení přátelé, dámy a pánové,

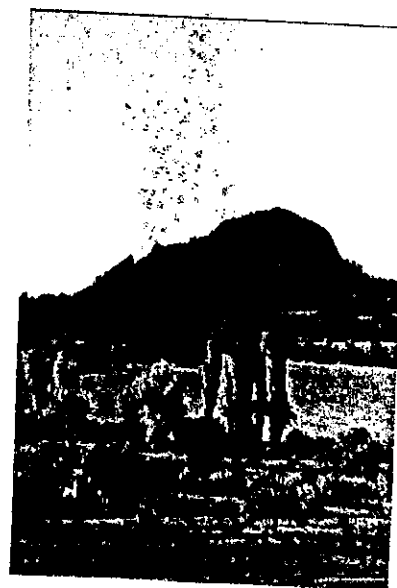
dovolte mi, abych Vás všechny přivítal na historickém, prvním setkání bývalých i současných obyvatel Hrobčic a zároveň poděkoval iniciátorům a organizátorům tohoto setkání, které je možná začátkem nové, krásné tradice.

To, že jsme zde, je proměna nádherné myšlenky na společné setkání bývalých i současných obyvatel Hrobčic ve skutečnost. Záslouhou na tom mají: paní Holtscheová, paní Jandová a paní Morávková. Patří jim naše poděkování a uznání.

Sešli jsme se a sjeli zblízka i zdaleka, ze severu, z jihu, východu i západu, jsme různého pohlaví, různého vzdělání, různého náboženského vyznání, politického přesvědčení a možná i různé národnosti, ale je jedna věc, která nás navěky spojuje a tou je tato neše "vesnička středisková", Naše Hrobčice, rodiště renesančního pismáka Václava Hrobčického z Hrobčic.

Nenápadná malá vesnice má za sebou bohatou a pohmutou historii, která sahá až do třináctého století, kdy byla zřejmě obec založena. Zakladatelé vesničky si vybrali příhodné místo na staré obchodní cestě ze Saska, mezi městy Bilina a Louny. Dominantou obce a celého okolí je nepřehlédnutelná čedičová skála Bořeň se svou přírodní rezervací, kde roste Alpská protěž a další chráněné rostliny. Zajímavý je i tvar skály, která připomíná ležícího lva, a který byl svou zvláštností a tajemností zdrojem pro různé legendy a pověsti jako např. O bořeňské čarodějnicí. Hrobčice leží v půvabném Českém středohoří a tak okolí vesnice je velmi krásné. Není odtud daleko ani na Milešovku, nejvyšší vrchol Českého středohoří.

Hrobčice měly v minulosti velmi strategickou polohu, kterou využívala všechna vojska, která tudy táhla.

V místě, kde stojí dnes kostel, stávala až do 15. století zemanská tvrz.

V naší vesnici měl venkovské sídlo šlechtický rod Lobkowitzů. Nechal vybudovat důmyslnou soustavu únikových podzemních chodeb. Jedna větev těchto chodeb vedla až na kostomlatský hrad, další na zámek v Bilině, chodby jsou vybudovány směrem ke kostelu a dále pak do mirošovického zámku. Jsou vystavěny tak, aby v nich mohli jet dva jezdcí na koních. Měly krásné klenby, odvětrávací kanály i odvětrávání. V současné době jsou zřejmě již z velké části zavaleny. Jejich existence byla potvrzena při stavbě obecního vodovodu v šedesátých letech, kdy se do podzemní chodby propadl bagr. Vchod do těchto chodeb byl zazděn, z důvodu zamezení možných úrazů.

Minulost je opředená tajemnem. Krajem se přehnalý války, mor i požáry, kdy obec několikrát vyhořela. Znovu však byla vystavěna a obydlena. Prošla tudy i husitská vojska, která katolickou tvrz vypálila, prošli tudy vojáci snad všech evropských národů během třicetileté války a i vojska, která táhla proti Napoleonovi.

V obci žili lidé české i německé národnosti pospolu až do třicátých let minulého století. Fašismus rozdělil na dlouhá léta soužití obou národů. Hrobčice se staly součástí Sudet. Po ukončení války se začala psát novodobá historie Hrobčic poznamenaná válkou. Němci, kteří spojili svůj osud s fašismem, museli odejít a na jejich místa, přicházeli naši rodiče. Byla by to dlouhá řádka jmen a osudů a někdy i tragických. Dědictví války přineslo i krutou daň v podobě mrtvích dětí, které zahynuly při výbuchu granátu v roce 1958.

Hrobčice se staly rušnou vesnicí. Byla vybudována pětitřídní škola, nový komplex domů na Rafandě, hostinec, obchod, fungovalo zde holičství, mateřská škola, byly vybudovány chodničky a v místě, kde jsme se dnes sešli, stál Kulturní dům, kde se promítaly filmy a hrálo se divadlo. Konaly se zde krásné taneční i jiné zábavy, estrády a kulturní akce. V roce 1971 byl objekt opraven, ale záhy potom až do základů vyhořel. Bylo to centrum kulturního dění v obci. Ještě jeden požár vzrušil obec. Několik let po požáru Kulturního domu vyhořel i obecní špejchar.

Nejsme zde dnes proto, abychom hodnotili minulost a historii, ale abychom se opět po dlouhých letech sešli a alespoň ve vzpomínkách se vrátili do našich let dětství a mládí. Každý z nás má na co vzpomínat a všichni si máme co říci. Každý z nás, ať jsme v této vesničce věrně zůstali, nebo nás vítr osudu zavalil mnohdy velmi daleko, zanechal v Hrobčicích nerasmazatelnou stopu, naše osudy jsou spjaty s obcí navždy a Hrobčice v nás již zůstanou natrvalo. Prožili jsme v tom kraji pod Bořněm dětství. Zde jsme vyrůstali a chodili do školy, zažili jsme první dětské lásky, první zklamání, zažili jsme radost i smutek, smích i pláč. Do našich životů vstupovala bouřlivě i láska a všechno, co k tomu patří a je s tím spojeno. Žili jsme zde rušným a plným životem. Vždy zde byla plná náves dětí. Ves byla plná dětského křiku a povyku. V zimě na klouzačce po

skloněné návsi a v létě jsme sedávali na studni uprostřed návsi a vyprávěli si různé příhody a zážitky. Někteří z nás si jistě vzpomenou na "monte carlo a mádrovnu", bylo to místo našich prolézaček a úkrytů. Krásná to byla doba, protože jsme byli všichni mladi a bezstarostní. Život nám připadal krásný i když někdy velmi krutý a to když odešel někdo velmi blízký.

Je naší povinností dnešního dne vzpomenout jména alespoň některých z nich a uctít jejich památku, zejména Marišky Jandové, která byla dobrou vílou a dušičkou naší vesnice, vrbou, kam někteří z nás chodili a šeptali své bolesti a starosti a dočkali se rady nebo i pomoci. Dnešního dne se pro svou nemoc nedožila, jakož se i nedožil Bohouš Vlasák, Drahoslav Mareš, Miluška Součková a další, ale věříme, že se na nás dívají a radují se spolu s námi. Všem jim dnes věnujme tichou vzpomínku.

Není možné vyjmenovat všechny obyvatelé Hrobčic, vzpomeňme si alespoň na pana řídícího Sládka a pana Půhoného, pod jejichž vedením se vystřídala řada učitelů, kteří vychovali a připravili do života spoustu místních i přespolních žáků. Dodnes na ně vzpomínáme s láskou a s úctou. Nezapomenutelné jsou dětské dny, které organizovali a další aktivity, které oživovaly vesnici. Tyto tradice se dodržují do dnes.

Vážení přátelé, dámy a pánové, každý z nás má na co vzpomínat a o čem hovořit. Někteří z nás se neviděli roky i desetiletí. Odložte na chvílku všechny svoje starosti a bavte se jak nejlépe umíte. Alespoň na chvílku se přenesme na hřiště, na náves, do kulturního domu, do lesa, na louky a na všechna místa, která jsou nám drahá a blízká. Vybavme si, jací jsme byli, jak jsme se chovali a co jsme dělali. Vybavme si všechny svoje lásky, svoje trable a problémy. Zavřete prosím všichni na chvíli oči a přenesme se do doby před dvaceti, třiceti, čtyřiceti a více lety, vzpomínejme a dívejme se na minulost s láskou, vždyť tohle jsou Hrobčice a Hrobčice jsme my.

